

PESME LJUBAVNE I BUNTOVNE

17 GODINA

Za Maričel Soler

JEDNOG DANA ĆU SE STROPOŠTATI NIZ LITICU I SAV ĆU SE UGRUVATI
JEDNOG DANA ĆU SE BACATI U AMBIS I ANĐEO ĆE ME SPASTI
JEDNOG DANA ĆU PRIREDITI VELIKO IZNENAĐENJE
I JEDNOG DANA NEĆU NI ZA ŠTA MARITI

JEDNOG DANA ĆE NA MENE POKAZIVATI KAO NA KRIVCA
JEDNOG DANA ĆETE ME PAZITI I MAZITI KAO ZVEZDU
JEDNOG DANA ĆEMO PORAZBIJATI SVE OVE BUDALAŠTINE
I NEĆU NI ZA ŠTA MARITI

JEDNOG DANA ĆE ME BITI PREMNOGO I JEDNOG DANA ME NEĆE NI BITI
JEDNOG DANA ĆU BITI VETAR KOJI OBARA DRVEĆE
A JEDNOG DANA ĆU IZMISLITI NOV OSEĆAJ I JEDAN DAN
I JEDNOG DANA NEĆU NI ZA ŠTA MARITI

SVI MI DRUGARI ISKIDAĆEMO SE OD SMEHA
SVA CARSTVA ĆE SE ISPUNITI LJUBAVLJU
BARKE ĆE PRISTIĆI SA VOĆEM
I NI ZA ŠTA NEĆEMO MARITI

JEDNOG DANA NAČINIĆU KORAK UNAZAD
A JEDNOG DANA NEĆE BITI NI KO DA ME ZAUSTAVI
SLAVLJE ĆU JEDNOG DANA POSLUŽITI
I JEDNOG DANA NEĆU NI ZA ŠTA MARITI

PETNAEST DO

volim te i ptice bude zoru
 volim te i jutro već zri
 volim te sa podnevnom žetvom
 plodovi sunca pucaju povrh krošnji
 volim te i minuti nam se brišu
 petnaest do šest...

volim te a mi smo u lavirintu večeri
 volim te a mrak ti se primiče
 volim te pod krovovima noći
 mesečeve biljke žele da narastu
 volim te a osvit se već otključava
 petnaest do šest...

tada ptice bude zoru
 i tada jutro zri
 i skuplja se podnevna žetva
 plodovi sunca pucaju povrh krošnji
 i časovi i trenuci nam se brišu.

* * *

drveće korača, čistine preklinju, ideje se loptaju, kola putuju autobusom, glagoli se osamljuju ili sami odlaze, kraljevi razmirica počinju da nam spremaju večeru, revolucija diše, časovnici se sunčaju, bioskop se gasi u džepu ovdeprisutnog, vazna za cveće ulazi u orbitu, stvarnost se sklanja i pravi mesto jer stižu pesme a stvarnost je stvarnost i zna da prepozna stvarnost kad vidi sebe, glasovi se gase, glas se podiže, policija napušta četvrt, četvrt treperi, volšebno se iznova pojavljuju davnašnje u međuvremenu urušene građevine, rastapaju se kobilice na gitarama i jedan rukohvat sa dva prsta nakratko odnosi planine, onaj deo genetskog koda ljudi koji vlada nagonom za radom dobija anarhoidnu mutaciju kako bi najzad mogao i sam da ode da traži posao, svetska zdravstvena organizacija izvršava samoubistvo, policija napušta ceo kraj, kraj započinje neke plesne korake, iznebuha će tada banuti dobre zamisli za koje mišljasmoo da su davno kremirane, sve što je imalo smisla poprima smisao, mesec uskače u tramvaj, alatke se priljubljuju uza zid, doktor konstatuje da proživljavamo detinjstvo čarobnjaka, da smo mi raseljeni jedini koji znamo gde ste, da ćemo povratiti zamak srećnog ili rećnog ili čuda i čudesa, i da ćemo ga

ostaviti otvorenog, da se sred prepodneva može uhvatiti gomila godina prednosti, da sve što nosimo u krvi poruke su, da su neki prokaženi preživeli jer je trebalo da puste jedan znak u trku, jer je znak stigao, četvrt skreće, četvrt napušta policiju, glas diže stišane glasove, stvarnost vidi stvarnost a pesme stižu na mesto, orbita ulazi u vaznu za cveće, drveće korača, nezgužvani zagrižaj navodno futurističkih sekutića ne prija ženi, ona će zbog toga da rodi ili pobaci to nešto, zwischenräume, neki motori teraju u trk pogubne šliceve ili, pak, kočnice, fis u muzici postaje dodatni poluton dok tonovi beže iz svih partitura i leteći dolaze da nam se pridruže poput najezde julskih skakavaca u visinama, prostor na otvorenom pušta korenje i neko pruža ruku i vodi me kući.

VAŠKA I BUVA

VAŠKA I BUVA
ČAPLJA I KOS
VO I MAZGA
ŽENA I ZMIJA

MAČKA I MIŠ
DELFIN I SARDINA
ČOVEK I VUK

MUVA I KOMARAC
LEPTIR I NOSOROG
CVRČAK I MRAV

UPALI KROZ PROZOR
NA ROK KONCERT

SVIRA BEND PIRANJA
A JARE PEVA

KO JEDE LEBA S LOSOSOM
RAZGOVARA S BOGOM I SA ĐAVOLOM
KO NEMA NI LEBA NI VODU
OBRAĆA SE ČITAVOM LJUDSKOM RODU

*(Sa katalonskog prevela **Silvija Monros-Stojaković**)*